

Arrest

nr. 189 285 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker, bijgestaan door zijn advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 18 februari 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 21 februari 2005 asiel aan. Op 20 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

1.2. Op 17 juni 2005 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 mei 2009 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden.

1.3. Op 29 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 mei 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.4. Op 22 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 november 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 22 september 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 30 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 189 282 van 30 juni 2017 stelt de Raad de afstand van het geding vast in zoverre het gericht is tegen de eerstgenoemde beslissing en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

1.6. Op 12 juni 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 189 283 van 30 juni 2017 stelt de Raad de afstand van het geding vast in zoverre het gericht is tegen de eerstgenoemde beslissing en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

1.7. Op 15 juni 2015 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 maart 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 189 284 van 30 juni 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8. Op 17 maart 2016 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer,

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2015, hem betekend op 28.04.2015.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren. Zij wijst er daarenboven op dat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan de verzoeker reeds op 20 april 2005 een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten en de verzoeker dit bevel niet heeft aangevochten zodat het definitief is.

3.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker in de uiteenzetting van het enig middel van zijn verzoekschrift de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de schending van deze bepalingen geenszins kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Voorts kan worden opgemerkt dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven de verzoeker niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder een bevel om onmiddellijk na de kennisgeving het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het betreft aldus een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan het eerdere bevel van 20 april 2005. Bovendien kan de situatie van de verzoeker geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig de exceptie van '*herhaald bevel*' opwerpen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat tevens de schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM wordt aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

De motivering van de beslissing luidt als volgt: “(…)”

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 6 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar Nepal wegens de zware aardbevingen die er hebben plaatsgevonden in 2015 en het feit dat zijn familie daar in tenten moet leven.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt verwerende partij het motiveringsbeginsel!

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoekster dan ook onbegrijpelijk is waarom de aanvraag werd geweigerd.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen.

verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april 1980 getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet.

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Gelieve in de bijlage een verklaring van the Office of the Village Development Committee terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt dat de regio van verzoeker ernstig getroffen is en zijn familie dient te overleven in een tent.

Als verzoeker dient terug te keren naar Nepal zal hij in mensonterende omstandigheden terecht komen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker terug dient te keren naar Nepal!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet voldoende te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/09 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dat in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

III.3. Schending van artikel 6 EVRM

Verzoeker zal een beroep inleiden tegen de negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: '(...)'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- De Wet van 29.07.1991,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*

- Het redelijkheidsbeginsel,
- Art. 3 en 6 EVRM.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De bestreden beslissing steunt daarbij op de vaststelling dat verzoekende partij op illegale wijze in het Rijk verblijft, onder verwijzing naar art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Deze motieven worden door verzoekende partij ook niet betwist.

Verzoekende partij houdt louter voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig optrad, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekende partij – door “de zware aardbevingen die [in Nepal] hebben plaatsgevonden in 2015” – een risico loopt op een behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst louter naar een verklaring van the Village Development Committee, maar deze dateert al van mei 2015 (kort na de aardbeving van april 2015) en toont dan ook geenszins aan dat er actueel zich een probleem zou stellen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De beweerde problemen in het land van herkomst ingevolge deze aardbeving hebben bovendien reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet van verzoekende partij.

Daarbij wijst verweerder nog op de motivering van de beslissing houdende onontvankelijkheid van de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, beslissing genomen op dezelfde datum als de bestreden beslissing, en waarin door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd gemotiveerd:

“Betrokkene verwijst naar de aardbevingen die Nepal troffen op 25.04.2015 en 12.05.2015 en stelt dat zijn ouderlijk huis vernield werd zodat hij geen onderkomen meer zou hebben. Ter staving van deze bewering legt betrokkene een schrijven voor van Office of the Village Development Committee van 12.05.2015 en een schrijven van de Government of Nepal Ministry of Home Affairs van 23.05.2015. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze brieven dateren van mei 2015. Betrokkene legt geen recente bewijzen voor dat zijn familie nog steeds geen menswaardig onderkomen heeft gevonden waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien staat het betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen onderkomen meer zou hebben en hij nergens meer terecht zou kunnen voor een veilig verblijf niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekende partij gaat op deze motieven niet in.

Zij voegt ook geen nieuwe stukken toe, die van aard zijn afbreuk te doen aan de inhoud van de bovenstaande motieven.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, beroept verzoeker zich op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat zijn persoonlijke aanwezigheid vereist is bij de behandeling van dit beroep.

Zie in die zin:

“Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

Een schending van art. 6 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en geldig visum*” en dat hem hiervoor geen termijn wordt toegekend omdat hij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2015, hem betekend op 28.04.2015*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat hij niet kan terugkeren naar Nepal wegens de zware aardbevingen die er in 2015 hebben plaatsgevonden en met het feit dat zijn familie daar in tenten moet leven, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing op hetzelfde ogenblik werd genomen als de beslissing waarbij zijn vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat in deze laatste beslissing omstandig werd gemotiveerd omtrent de aardbevingen in Nepal en omtrent de bewering dat hij daardoor in Nepal geen onderkomen meer zou hebben. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze motieven opnieuw zou moeten opnemen in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

4.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er op dat Nepal op 25 april 2015 werd getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet en stelt dat

“verschillende mensenrechten (sic) zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden” en dat “ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren”. Hij verwijst hierbij tevens naar een verklaring van *“the Office of the Village Development committee”* van 12 mei 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) waaruit zou blijken dat de regio waar hij vandaan komt ernstig getroffen is en dat zijn familie dient te overleven in een tent. De verzoeker meent dan ook dat hij bij een terugkeer naar Nepal in mensonterende omstandigheden zal terechtkomen.

Er wordt evenwel op gewezen dat hieromtrent in de beslissing waarbij de door de verzoeker op 15 juni 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, die op hetzelfde ogenblik werd genomen als het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt gemotiveerd dat de brieven die de verzoeker ter staving van het feit dat zijn ouderlijk huis vernield werd ingevolge de aardbevingen in 2015 had voorgelegd dateren van mei 2015 en dat de verzoeker *“geen recente bewijzen voor(legt) dat zijn familie nog steeds geen menswaardig onderkomen heeft gevonden waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf”.* Daarenboven wordt er in deze beslissing nog op gewezen dat het de verzoeker *“steeds vrij (staat) een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)”*, die over een re-integratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken en dat bijstand biedt die *“beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/ huur, extra bagage”* kan bevatten. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd zonder enig grondig en individueel onderzoek naar de gevolgen van een terugkeer.

Aldus maakt de verzoeker, gelet op deze motieven, niet aannemelijk dat hij, als hij dient terug te keren naar Nepal, in mensonterende omstandigheden zal terechtkomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. De verzoeker werpt op dat hij *“een beroep (zal) inleiden tegen de negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag”* en dat hij, gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, België niet kan verlaten. Hij stelt dat hij op basis van artikel 6 van het EVRM het recht heeft om het resultaat van deze procedure af te wachten en dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, doch zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Artikel 6 van het EVRM heeft evenwel enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien kan van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verwacht dat hij, wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, rekening houdt met de mogelijkheid dat de betrokkene een beroep zal inleiden tegen de negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. De verzoeker heeft trouwens thans geen belang meer bij zijn kritiek, nu inmiddels zijn beroep tegen de beslissing van 17 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard door de Raad ten gronde behandeld werd en verworpen werd bij arrest nr. 189 284 van 30 juni 2017 en hij op dat ogenblik België nog niet had verlaten. De verzoeker was overigens samen met zijn raadvrouw aanwezig op de terechtzitting.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om onmiddellijk na de kennisgeving ervan het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN